

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 8)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

*/ Sài Gòn, thứ Sáu ngày 12/3/1971

Lâu rồi chẳng viết cho Sơn và cũng không nhận được tin gì của anh. Lắm khi thật buồn theo sự việc hai chúng tôi cùng hứng hờ tình cảm cho nhau quá, điều sẽ làm đổ nát tất cả hiện tại.

Dự định đi Nha Trang nhưng nghe Phương Thảo nói Sơn sắp về Sài Gòn nên cứ đợi mãi.

Noel bệnh hoài, đi tả liên miên từ hôm Sơn trở lại Nha Trang đến nay. Tôi nghĩ có lẽ Sơn lây bệnh cho nó do từ cái hôn lên miệng nó buổi sáng cuối cùng ấy. Nó làm tôi mất ngủ hàng đêm. Lại thêm sự buồn rầu theo nỗi vắng bật tin Sơn đã khiến tôi héo hắt không ít. Thương Noel vô cùng nhưng phải thú nhận rằng tôi thật khổ sở trong việc làm mẹ, từ tinh thần đến thân xác, nên rất nhiều lúc đâm ngo ngẩn buồn rầu theo hình ảnh những cô gái trẻ có hạnh phúc nhơn nhơn cạnh chồng.

Thật sự, tôi đã mất rất nhiều lạc quan ở cuộc đời và số phận, không tin rằng mình còn tìm ra hạnh phúc, nên giờ đây Noel hay bất cứ gì khác chung quanh cũng không thể lôi kéo cho tâm hồn tươi vui trở lại. Hơn nữa, đứa con mà tôi rất mực yêu thương càng gợi lên sự đau khổ vì những gì đã trở thành ảo ảnh...

Lúc này tôi rất xanh xao và mắt ngủ liên miên. Ăn ít, thêm nổi u hoài dày đặc nên trông già hẳn. Đang chờ để được nhận vào làm việc trong các hãng đĩa than thanh. Cũng đang nộp đơn xin vào dạy âm nhạc trong một trường trung học. Không khoẻ lắm. Và lại giờ đây cũng chẳng quan tâm gì đến sức khoẻ. Mỗi chiều tôi vẫn hay sốt và ớn lạnh. Giờ đây phải tập sống với bộ mặt bề ngoài giả tạo. Nhưng còn đêm khuya... Chỉ những đêm khuya mới lại nghe vang trong hồn từng tiếng khóc vỡ tan...

***/ Sài Gòn, thứ Tư 17/3/1971**

Sự vắng bật tin Sơn vẫn kéo dài làm mệt mỏi đầu óc. Dần dà từng chút, tôi thấy mình quen được với sự cam đành chấp nhận định số cô đơn lúc nào chẳng hay.

Đạo sau này dự tính làm nhiều việc nhưng chưa việc nào ra việc nào. Phải cái kẹt Noel mà bao nhiêu ý định đều hỏng. Vì nó mà nhiều cuộc vui, cuộc tiệc đều phải từ chối. Ngày nay thì tôi hiểu được sự khác biệt ghê gớm trên nhiều mặt giữa một đứa con gái và một người mẹ trẻ. Nhưng cũng luôn tự hỏi, nếu có được hạnh phúc bình thường như bao kẻ khác, liệu điều khác biệt này có xảy ra chẳng?

Giờ đây chỉ mong làm ra nhiều tiền để Noel sung sướng như bất cứ đứa con nít có cha nào

khác. Tôi phải bù đắp thật nhiều mới mong lấp đầy mặc cảm hụt hẫng thiếu vắng một tình cha trong nó mai sau. (Nói như thế có phải rằng tôi đã chối từ sự hiệu hữu thật sự của Sơn trong đời mình?)

*/ 8 giờ tối.

Trong lúc bốn chị em đang ngồi chuyện trò nơi phòng khách, cái nôi Noel nằm giữa nhà, thì thật bất ngờ, Sơn xuất hiện trên ngưỡng cửa, khuôn nét vui tươi rạng rỡ. Anh gầy hẳn đi, da đen xạm. Khi nhìn thấy tôi ngồi ngất ngưỡng trên bàn học giữa ba đứa em gái, Sơn kêu lớn:

"Sao em ốm vậy? Xanh quá! Ôi chao, tóc tai lại toi bời như thế!"

Tôi đâm bật cười.

Điều đầu tiên Sơn làm là cúi xuống bên chiếc nôi Noel. Tôi đứng cạnh, nghe Sơn bật lên những tiếng kêu trầm trồ thích thú. Lại nghe Sơn kể:

"Anh về đến Sài Gòn lúc 7 giờ tối và chỉ muốn ghé lại đây ngay nhưng ngại ngừng sợ không ai ưa thích bộ đồ rằn ri của anh..."

11 giờ đêm Sơn mới giã từ, vẻ thật hân hoan khi cúi xuống nôi hôn vào mắt Noel.

*/ Sài Gòn, thứ Năm 18/3/1971

Buổi sáng Sơn đến nhà ở lại trọn ngày. Chúng tôi nói cùng nhau vô số chuyện. Tôi đang nắm giữ hạnh phúc và tin tưởng (dù chỉ trong khoảnh khắc) rằng Sơn cũng đang yêu tôi.

*/ Sài Gòn, thứ Sáu 19/3/1971

Sơn vẫn dành trọn thì giờ cho tôi từ sáng đến tận khuya, trừ hai buổi cơm phải từ chối mà cáo biệt.

Buổi chiều, lúc nhìn tôi bé Noel, giọng nói Sơn ngậm ngùi hẳn:

"Bây giờ nghĩ lại, anh thật tiếc thời gian có em bên cạnh, anh hay bỏ em một mình ở nhà. Lúc này ao ước ôm em vào lòng mà chẳng biết làm sao..."

Thật vậy. Đã ba ngày chúng tôi không tỏ ra chút gì gần gũi nhau, ngay cả đến một cái nắm tay thân mật. Tôi không hiểu tại sao lại có sự cách biệt thế này giữa hai người trẻ tuổi?

Buổi tối, Sơn xuất hiện, bảo rằng có một bộ đồ *laine* rất đẹp muốn mua cho Noel. Tôi ngạc nhiên nhận ra trên nhiều cách nào đó, Sơn đã tỏ ra thương Noel đặc biệt (điều mà bấy lâu tôi không thể tin là có trong một con người ham chuộng bề ngoài như Sơn).

Bữa nay, chúng tôi cùng gọi lại kỷ niệm, từ lần đầu gặp nhau đêm Ba Mươi Tết trên sân ga vắng đến cái định mệnh tháng 5/1970 ở Nha Trang... Tôi càng vui hơn khi nhìn Mẹ và cậu Tân thân mật trò chuyện cùng Sơn, thái độ và lời lẽ Sơn tỏ ra thật lịch sự duyên dáng...

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 20/3/1971**

Buổi sáng không thấy Sơn đến nên tôi theo chị Quỳnh Trân đến trường âm nhạc Bach. Lúc trở về, Mẹ hạch hỏi gặt gao xem có phải tôi hò hẹn đi chơi cùng Sơn? Tôi đâm bực tức và đổ sự bực tức này lên Sơn vào buổi tối, trách anh không đến sáng nay để tôi phải bị nghi ngờ oan uổng. Sơn im lặng, vẻ buồn bã, mãi sau nói nhỏ:

"Anh biết Mẹ chẳng hề muốn cho em nghĩ tới anh hoặc chấp nhận sự hiện hữu của anh."

Lại phân trần rằng buổi sáng Sơn có đến nhưng gặp cậu Bảo nên bỏ về ngay. (Cậu Bảo là người chồng đối ra mặt sự hiện diện của Sơn trong nhà Mẹ). Tôi dịu dần tâm cảm, nghe hối hận và thương

Sơn băng khuâng. *Đồng thời cũng thật đau khổ mà nhận ra rất rõ điều rằng chúng tôi chẳng bao giờ có được nhau khi cả hai gia đình đều mang nặng tính kiêu hãnh, nhất là phía gia đình tôi.*

Tôi bước tới cạnh Sơn khi ấy đang ngồi cúi đầu buồn bã, định chia sẻ với anh nỗi chua xót đang làm trái tim vò xé. Tuy nhiên, khi Sơn đưa tay ra như thể muốn ôm lấy tôi thì tôi nghiêng người né tránh. Vậy là Sơn đột ngột đứng lên bỏ đi. Tôi thật đau lòng đến gần bật khóc, nghĩ rằng Sơn cố tình tạo ra sự chia cách như đạo trước và không biết quý giữ cái hạnh phúc mong manh đang nắm được... Nên lúc Sơn quay lại với hộp bánh mua ở Brodard, tôi đã lánh mặt trong phòng.

Sơn ngồi một mình nơi *salon* và cũng chẳng ai muốn trò chuyện với anh. Tôi đau lòng quá nhưng vẫn bó buộc tim mình trong sự chối từ không gặp. Sơn ra về lúc 9 giờ tối.

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 21/3/1971**

Noel bệnh nên tôi và mẹ cùng Huyền đưa nó đi bệnh viện Cơ Đốc. Đưa con thật đáng yêu, ngủ li bì và rục rờ sáng đẹp hẳn lên giữa đám con nít bệnh nhân. Bệnh viện này gọi nhớ chuỗi ngày héo hắt cũ, Sơn hay đưa tôi đến khám thai. Giờ đây tất cả đều đã xa xôi quá.

Buổi trưa nhà có tiệc, mời luôn cả Sơn. Để rồi lúc 6 giờ chiều, tôi được phép đi phố với anh. Tôi mặc áo dài tím, trang điểm sơ sài nhưng tự biết mình vẫn còn đẹp.

Trên phố Nguyễn Thiệp, Sơn chọn mua cho Noel một bộ đồ *laine*, điều này không ngờ đã làm dậy lên trong tôi nỗi rung cảm mãnh liệt. Sau đó

ngồi cạnh Sơn trong Brodard, tôi cảm tưởng như đang có những bước hạnh phúc thật nhẹ len lén đi chậm vào tim...

Nhưng rồi khi nghe Sơn kể về một cô vũ nữ vẫn cùng ngồi với anh ở cái quán này dạo trước, trong tôi bỗng tức thì gọi lên hình ảnh đứa con gái đầu khổ với cuộc sống giấu diếm cô đơn hơn một năm qua. Tôi nhìn Sơn mà thấy ngỡ ngàng xa lạ. Cố lục tìm trên khuôn mặt kia chút nào dấu vết đã làm yếu mềm được trái tim tôi chỉ vừa mới đây, mà vẫn không được.

Thật sự, tôi không hiểu rõ mình. Sự kiêu hãnh vẫn đối cùng Sơn những ngày tháng cũ trước các câu chuyện đại loại thế này, *giờ đây biến đâu mất cả*. Nhìn cái vẻ hờn hờ khi nói về cô người yêu cũ, càng lúc tôi thấy càng xa anh thêm. Trợn khối óc chỉ ứ đầy ý tưởng rữ bỏ. Trên hết, có một sự thật quan trọng không thể trốn chạy với mình hơn nữa: *"Giữa hai chúng tôi có nhiều điểm quá cách biệt nhau."*

Điều nói trên thật đã làm lòng tôi đau không ít khi nhớ lại đứa con bé nhỏ. Giòng máu cả tôi lẫn Sơn đều chảy trong thân xác nó. Nhưng tôi tự hỏi, mai sau cá chất nào sẽ là nổi bật lấp đầy tâm hồn nó? *Sự hời hợt ham chuộng bề ngoài* Sơn đang sở hữu, hay là *tính lẳng trảm hướng nội* của tôi?

Buổi chiều không còn đẹp nữa, trong khi Sơn vẫn vô tình không hay biết chút gì đang làm nội tâm tôi xáo động. Sơn vẫn nói cười, vẫn nhắc nhớ hết tên cô gái này sang tên người đàn bà khác... Tâm tư chán nản tột cùng trong ý niệm xa cách, tôi âm thầm vỗ về mình, *"Sẽ không bao giờ Sơn còn cơ hội làm khổ tôi như đã từng làm khổ tôi suốt thời gian qua."*

*/ Sài Gòn, thứ Hai 22/3/1971

Sơn lại tìm đến, về vô tư hơn hờ. Tôi cũng tự nhủ thầm: *"Hãy quên những câu chuyện ở quán Brodard ngày hôm trước"...* Mang cho tôi một cái áo pull trắng, Sơn bắt tôi mặc vào, ngắm nghía rồi khen rằng đẹp.

*/ Sài Gòn, thứ Ba 23/3/1971

Một điều hôm nay được Sơn nói cho biết là đã từng giao thiệp với những đứa con gái làm tiền trong ngõ sau nhà Mẹ. Tim tôi đau thắt khi nghe lời thú nhận ấy, *lần nữa thất vọng mà nhận ra càng rõ hơn sự khác biệt giữa hai tâm tính, hai sở thích. Dù Sơn đã cố biện giải rằng "không một người con gái nào chiếm được chỗ đứng quan trọng trong tâm hồn anh như em đang được" thì tận sâu thẳm đáy lòng, tôi vẫn không tin. Vẫn âm thầm đau đớn và chỉ muốn thoát ra khỏi vùng tình cảm này thật sớm.*

*/ Sài Gòn, thứ Tư 24/3/1971

Sơn mặc đồ rằn ri, đến ngồi lê la khắp các xó xỉnh nhà Mẹ trong khi tôi bận nấu ăn. Anh nhìn tôi thật triu mến rồi bật nói:

"Không biết yêu em tự lúc nào!"

Buổi tối Sơn trở lại. Nhà vắng người. Chúng tôi ngồi nói với nhau nhiều câu chuyện về văn chương, đúng hơn là chỉ mình tôi nói. Tôi kinh ngạc nhận ra vốn liếng sách vở của Sơn nghèo nàn đến độ thảm hại. Đau lòng hơn nữa khi không bao giờ có thể tưởng tượng được điều rằng người cha sinh thành ra đứa con tôi lại có một kiến thức tồi tệ thế kia!

Tuy nhiên_đâu đó trong lòng bùng dậy nỗi thương cảm khiến tôi muốn giúp đỡ và nâng cao Sơn lên trong xã hội bằng những khả năng trong mình sẵn có. Nhưng, biết làm sao?

*/ Sài Gòn, thứ Sáu 26/3/1971

Chúng tôi hẹn mời các em đi *ciné* nhưng ý định bãi bỏ khi buổi sáng giữa tôi và Mẹ xảy ra một xung đột nhỏ. *Thật đau khổ mà nhận ra rằng Mẹ không bao giờ muốn chấp nhận sự giao thiệp giữa tôi và Sơn* (dù trên tính cách gì) nêu ngày nào gia đình anh vẫn còn chưa chịu xuống chính thức cưới hỏi tôi cho anh. Trong đầu mang mang ý nghĩ thoát đi, *không phải là đi với Sơn* mà chỉ là muốn *tự cởi ra ngoài cái tâm trạng đã đem cho gia đình sự ô nhục*. Tuy nhiên những nỗi này bị chìm xuống thật nhanh theo sự dẫn dắt vì tình thương Mẹ. Lòng hối hận giằng co cùng nỗi buồn bực bình cá chất đã dày xéo tâm hồn tôi không ít mấy lúc gần đây; đến hôm nay thì thật là trầm trọng.

Tôi điện thoại đến Sơn nhưng không gặp, lòng càng thêm chán nản.

Buổi tối khi tìm đến nhà Yên Đổ, biết chuyện xung đột sáng nay, Sơn đã hỏi tôi:

"Sao em không ra sống cùng anh ngoài Dục Mỹ?"

Tôi chưa chát đáp:

"Đã chắc gì Sơn muốn đem hạnh phúc cho em mà em chấp nhận sự phiêu lưu chứ?"

Sự đổ vỡ giữa hai người như chờ dịp này mà bùng ra.

Tôi rời khỏi nhà, đi bộ về phía Bến Tắm Ngựa, còn Sơn thì đứng nơi ngưỡng cửa nhìn theo bước chân tôi, lặng lẽ.

Mãi thật lâu, khi trở về, được Ngọc Huyền trao cho lá thư Sơn viết tại phòng khách với không một lời nhắn nhủ nào khác.

"Yên Đổ, thứ Sáu 26/3/1971

Em yêu thương,

Ra đi lúc này, anh sẽ bị mang tiếng và bị nguyên rủa là điếm đảng cùng em. Anh cam chịu và xin Thượng Đế hiểu cho mà thôi. Thật sự lúc này và mãi mãi, anh vẫn thương yêu em bằng những tình cảm chân thành còn sót lại trong anh. Nhưng em đã quyết định bỏ đi mà không có anh, dù anh cố lòng ngăn cản thì đành bất lực không làm gì được.

Thương em, anh vẫn muốn có em suốt cả cuộc đời. Em nói em hiểu anh, nhưng mà hiểu cái gì? Hiểu rằng lần này trở về Dục Mỹ, anh sẽ đem luôn theo cả khối đau buồn sao? Thôi thì đành vậy. Anh cũng chẳng ép khi em không muốn làm vợ anh. Bốn hôm nữa anh đi và biết chắc một điều, đi là hết, là mất em và tất cả. Anh thật đã quá yếu đuối để buông rơi hạnh phúc của chúng mình. Em tha thứ cho anh. Dù xa cách nhưng anh vẫn yêu thương em mãi mãi. Trong lúc này anh biết em khổ sở nhiều vì sự héo hắt của Mẹ. Anh cũng chẳng vui thú gì khi thấy Mẹ cứ mãi bận lòng suy nghĩ về em. Bây giờ anh không còn gì cho em ngoài tình yêu thương. Xưa nay anh vẫn nghĩ vậy (từ khi gặp em), nhưng bây giờ mới thấy là mình đã sai lầm quá. Tình thương chưa đủ. Có lẽ anh nên xa em, không chùng làm giảm bớt sự bức dọc cho em. Thật anh rất tội lỗi khi viết những lời trên, nhưng anh tin em hiểu anh, dù rằng ít.

Thương em, thương Noel và tin tưởng nó. Hôn nó thay anh. Hy vọng một ngày gặp nhau sẽ không đến nỗi ngỡ ngàng lắm.

Anh, Đỗ Sơn".

□

(Tiếp bài 9)

□